

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.059 van 8 december 1997
in de zaak A. 75.658/IX-410.**

In zake : Anette DEWULF,
wonende te BRUGGE,
Diksmuidse Heerweg 19

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Anette DEWULF
op 12 september 1997 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de
Minister van Justitie van 17 juli 1997 waarbij zij wordt
afgezet bij tuchtmaatregel;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 13 november 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november
1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE LOOSE, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster is tot aan de bestreden beslissing werkzaam als eerstaanwezende beamte bij de griffie van het vrederecht van het tweede kanton Brugge.

1.2. Omdat zij gerechtelijk wordt vervolgd wegens het vervalsen van haar diploma en het gebruik van het aldus vervalste stuk, wordt zij op 12 juni 1995 door de hoofdgriffier van het vrederecht van het tweede kanton Brugge voorlopig geschorst totdat het vonnis van de correctionele rechtbank over de feiten waarvoor ze wordt vervolgd, in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

1.3. In een vonnis van 19 juni 1995 oordeelt de correctionele rechtbank dat de feiten bewezen zijn. De rechtbank schort de uitspraak van de veroordeling evenwel op gedurende een termijn van één jaar.

1.4. Op 3 juli 1995 schrijft de hoofdgriffier van het vredegerecht van het tweede kanton Brugge een brief aan de Minister van Justitie. Hij deelt hem mede dat hij een tuchtprocedure zal starten, maar dat hij eerst nog meent te moeten vragen om verzoekster over te plaatsen naar een andere dienst. Hij geeft daarbij een uitgebreid relaas van de moeilijkheden die hij met verzoekster ontmoet en besluit als volgt :

"Ik heb al diverse brieven geschreven over die toestand, maar tot nog toe zonder gevolg. Het wordt meer dan tijd dat er eens komaf mee gemaakt wordt. Daarom durf ik met de meeste nadruk aandringen op een overplaatsing van betrokkene, liefst van al buiten Brugge daar zij hier door iedereen zo goed gekend is. Zij heeft zich ten andere al enkele keren kandidaat gesteld in andere diensten zonder dat ik daarvan op de hoogte was (sic!) en misschien is er langs die weg ergens een oplossing te vinden.

Mag ik ook zo vrij zijn aan te dringen op een spoedige behandeling van de zaak vermits, zoals ik hoger reeds aanstipte, de schorsingsperiode een einde neemt op 14 juli aanstaande.

Een tuchtprocedure blijft ook nog altijd tot de mogelijkheden behoren, maar dat zal mogelijks heel wat tijd in beslag nemen.

Haar raadsman heeft mij ten andere al te verstaan gegeven dat hij de zaak desnoods zal inleiden bij het Europees Hof in Straatsburg".

Op 18 juli dringt hij nog eens aan op een spoedig antwoord.

1.5. Op 22 september 1995 maakt de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent de hierboven genoemde brief van de Hoofdgriffier over aan de Minister van Justitie. Hij geeft een uiteenzetting van de feiten die hebben geleid tot de uitspraak van de correctionele rechtbank en vervolgt :

"Het kan niet ontkend worden dat de verstandhouding tussen de Hoofdgriffier en zijn eerstaanwezende beambte sedert geruime tijd volledig zoek is. De houding die mevrouw DEWULF heeft aangenomen tegen haar overste zal zeker niet vreemd zijn aan deze toestand.

(...)

Gelet op de ernst van de door mevrouw DEWULF gepleegde feiten, waarbij zij er ook niet voor terugdeinsde haar overste in discrediet te brengen, en gelet op de regelmatige moeilijkheden die zich met deze bediende klaarblijkelijk voordoen, ben ik de mening toegedaan dat een tuchtonderzoek thans reeds door de heer hoogdgriffier van het vredegerecht tweede kanton Brugge dient ingesteld te worden.

Het voorstel van overplaatsing, zoals geformuleerd door de heer hoogdgriffier in zijn brief dd. 3 juli 1995, zal mijns inziens pas aan de orde zijn op het ogenblik dat de tuchtprocedure zal afgehandeld zijn, en de zich opdringende tuchtmaatregel zal zijn uitgesproken.

Ik heb dan ook, in toepassing van artikel 418 van het Gerechtelijk Wetboek een tuchtonderzoek gevorderd lastens mevrouw DEWULF".

1.6. De hoofdgriffier start de tuchtprocedure door bij gerechtsbrief van 19 december 1995 verzoekster op te roepen om voor hem te verschijnen op 28 december 1995, nadien uitgesteld tot 3 januari 1996, teneinde zich te verantwoorden voor :

"- uw talrijke fouten en tekortkomingen in uw werk op de griffie
- de valsheid in geschriften waarvoor u op 19 juni 1995 veroordeeld werd door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, veertiende kamer, zetelend in correctionele zaken
- uw houding ten overstaan van mij op de griffie."

1.7. Verzoekster dient op 2 januari 1996 bij het Hof van Cassatie een verzoekschrift in tot onttrekking van de zaak aan de hoofdgriffier van het vredegerecht van het tweede kanton Brugge wegens wettige verdenking. Zij voert aan dat de hoofdgriffier niet in staat is om over de eigen vordering uitspraak te doen met de nodige sereniteit, onbevooroordeeldheid, objectiviteit en

onpartijdigheid of dat daar minstens gewettigde twijfel over kan bestaan.

Dit verzoek wordt door het Hof van Cassatie ingewilligd bij arrest van 20 juni 1996. Het Hof is van mening dat het feit dat verzoekster wordt verweten dat haar houding ten aanzien van de hoofdgriffier niet gepast was en bij haar en bij derden een gewettigde verdenking kan doen ontstaan nopens de strikte onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de hoofdgriffier die over de zaak uitspraak moet doen. De zaak wordt verwezen naar de hoofdgriffier van het Vredegerecht van het eerste kanton Gent.

1.8. Verzoekster wordt opgeroepen om op 19 november 1996 te verschijnen voor de hoofdgriffier van het vredegerecht van het eerste kanton Gent om gehoord te worden over :

"- de feiten die het voorwerp hebben uitgemaakt van het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge dd. 19 juni 1995 (valsheid),
- de ongepaste houding te overstaan van haar hiërarchische overste en de Vrederechter,
- het gemis aan stiptheid en nauwgezetheid in verband met de aanwezigheidsplicht ter griffie en in verband met de taken die haar worden toebedeeld".

Er wordt van haar ondervraging een proces-verbaal opgemaakt dat door verzoekster en haar raadsman zonder opmerkingen wordt ondertekend.

1.9. Op 24 januari 1997 stuurt de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent aan de Minister van Justitie zijn conclusies toe in verband met de tuchtvordering die tegen verzoekster loopt. Hij stelt voor verzoekster bij tuchtmaatregel te ontslaan.

1.10. Verzoekster wordt bij gerechtsbrief van 30 april 1997 opgeroepen om te verschijnen voor de minister van Justitie. In die oproeping worden de feiten

vermeld die haar worden ten laste gelegd en wordt haar meegedeeld dat zij gedurende een termijn van acht dagen inzage kan nemen van haar dossier, desgewenst samen met een raadsman, wat zij ook doet.

1.11. Verzoekster wordt op 22 mei 1997, bijgestaan door haar advocaat, gehoord door de Minister van Justitie. Het proces-verbaal dat hiervan wordt opgemaakt vermeldt dat verzoeksters advocaat vraagt om bij eerste substituut-procureur des Konings BAERT te Brugge, die bevoegd is voor personeelszaken, bijkomende inlichtingen in te winnen over de arbeidsverhoudingen binnen het vredegerecht van het tweede kanton Brugge.

1.12. Bij besluit van 17 juli 1997 wordt verzoekster afgezet. Dit besluit wordt haar betekend op 24 juli 1997;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de beslissing is gesteund op een verkeerde interpretatie van de beslissing van de correctionele rechtbank te Brugge waar zij vermeldt dat verzoekster werd veroordeeld, daar waar de veroordeling werd opgeschort voor één jaar, zodat er uiteindelijk geen veroordeling is geweest en dat de minister geen rekening heeft

gehouden met de argumenten die in dit vonnis zijn vervat en die er juist toe strekken de professionele mogelijkheden van verzoekster niet in het gedrang te brengen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt, vooreerst, dat verzoekster niet aangeeft welke rechtsbepaling zij geschonden acht; dat zij vervolgens opmerkt dat de tuchtoverheid slechts is gebonden door de strafrechtelijke uitspraak wat betreft het al dan niet bewezen zijn van de feiten, maar dat zij niet verplicht is daaraan dezelfde gevolgen te verbinden als de strafrechter, zodat de tuchtoverheid van oordeel kan zijn dat er een tuchtsanctie voor moet worden opgelegd zelfs al heeft de strafrechter geen straf opgelegd; dat zij tenslotte aanvoert dat het gebruik, in de motivering van de bestreden beslissing, van het woord "veroordeling", duidelijk een materiële vergissing is daar de minister immers langs de conclusie van de procureur-generaal ervan op de hoogte was dat er probatieopschorting werd verleend;

2.1.3.1. Overwegende dat de grief er in wezen op neerkomt te stellen dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste motieven en bijgevolg de materiële motiveringsverplichting miskent door, enerzijds, verkeerdelijk ervan uit te gaan dat verzoekster door de correctionele rechtbank werd veroordeeld, anderzijds, door ten onrechte geen rekening te houden met de redenen die de correctionele rechtbank ertoe brachten verzoekster de gunst van de probatieopschorting toe te staan; dat uit de nota neergelegd door de verwerende partij blijkt dat deze zich niet heeft kunnen vergissen omtrent de juiste draagwijdte van het middel;

2.1.3.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een "veroordeling", terwijl de strafrechter de opschorting van de uitspraak van de veroordeling heeft uitgesproken, maar dat uit de context blijkt dat de Minister van Justitie hiermee heeft willen verwijzen naar de beslissing van de strafrechter dat de aan verzoekster ten laste gelegde feiten bewezen waren; dat de Minister van Justitie overigens uit het dossier, en met name uit de conclusie van de procureur-generaal, kon opmaken dat verzoekster de opschorting van de uitspraak van de veroordeling had verkregen en haar dus geen straf was opgelegd; dat uit wat voorafgaat volgt dat niet blijkt dat de minister zich op een verkeerde interpretatie van de gegevens van de zaak zou hebben gesteund;

2.1.3.3. Overwegende dat de tuchtoverheid slechts is gebonden door de vaststellingen van de strafrechter wat het bestaan van de feiten betreft; dat zij niet is gebonden door de wijze waarop de strafrechter de gedragingen van de betrokkene heeft beoordeeld naar aanleiding van de jegens hem vastgestelde feiten; dat indien de strafrechter heeft geoordeeld dat het aangevoerd was betrokkene, niettegenstaande hij schuldig werd bevonden aan de ten laste gelegde feiten, de gunst van de opschorting toe te staan, dit de tuchtoverheid niet belet toch nog de tuchtsanctie die zij, gelet op de finaliteit van de tuchtprocedure, het meest gepast acht, op te leggen voor diezelfde feiten, en zij daarbij alleen door de redelijkheidsgrenzen is gebonden; dat derhalve het gegeven dat de correctionele rechtbank te Brugge in haar vonnis van 19 juni 1995 de opschorting van de uitspraak van de veroordeling met probatievoorwaarden had bevolen, de Minister van Justitie op zich niet belette de bestreden tuchtsanctie aan verzoekster op te leggen; dat de Minister bovendien duidelijk aangeeft waarom hij de bestreden tuchtsanctie heeft opgelegd, met name omdat de poging van verzoekster om

met vervalste schoolgetuigschriften haar loopbaan te verbeteren, afbreuk doet aan de waardigheid van het ambt;

2.1.3.4. Overwegende dat uit wat voorafgaat voortvloeit dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar tweede, derde en vierde middel aanvoert dat de verwerende partij de weerleggingen die zij tijdens de tuchtprocedure heeft naar voor gebracht niet heeft onderzocht en weerlegd, dat er geen rekening werd gehouden met de grieven die verzoekster had geuit ten overstaan van de hoofdgriffier, met het gegeven dat het Hof van Cassatie de zaak onttrokken heeft aan het tuchtrechtelijk gezag van de hoofdgriffier van het vrederecht van het tweede kanton Brugge wegens wettige verdenking, noch met het feit dat het gedrag van de hoofdgriffier ten aanzien van verzoekster de aanleiding en de uitlokking van haar gedrag vormden, dat er alleen gesteund wordt op de beweringen van de hoofdgriffier die door niets worden gestaafd en die meer appreciaties over verzoeksters gedrag dan feiten bevatten en dat er niet werd ingegaan op haar vraag om bijkomende inlichtingen over de personeelssituatie op de griffie van het betrokken vrederecht in te winnen bij eerste substituut- procureur des Konings BAERT, die onderzoek in de zaak heeft verricht;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoekster niet aangeeft welke rechtsbepaling zij geschonden acht; dat zij verder aanvoert dat uit het proces-verbaal van verhoor door de minister, dat door verzoekster en haar advocaat werd ondertekend, niet blijkt dat zij andere argumenten naar voor zou hebben gebracht dan het verzoek om bijkomende inlichtingen over de arbeidsverhoudingen op het vrederecht in te winnen bij eerste substituut-procureur des Konings BAERT te Brugge; dat zij haar bewering dat haar gedrag is uitge-

lokt door de hoofdgriffier niet hard kan maken daar zij ten eerste geen concrete elementen aanbrengt die de bewering zouden moeten staven, maar bovendien zij daarvan geen melding heeft gemaakt noch bij haar verhoor door de hoofdgriffier van het vredegerecht van het eerste kanton te Gent, noch bij haar verhoor door de minister, terwijl men toch zou mogen verwachten dat indien verzoekster van oordeel was dat haar ongepast gedrag was uitgelokt door handtastelijkheden vanwege de hoofdgriffier, zij daarvan uitdrukkelijk melding zou hebben gemaakt; dat zij ten slotte nog stelt dat de vraag om inlichtingen in te winnen bij eerste substituu- procureur des Konings BAERT vaag was en verzoekster niet aangaf in welk opzicht het horen van die magistraat een ander licht zou kunnen werpen op de feitelijke gegevens van de zaak, zodat aan de minister niet kan worden verweten dat hij op de vraag niet is ingegaan;

2.2.3.1. Overwegende dat de middelen er in wezen op neerkomen te stellen dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze is tewerkgegaan bij de feitenvinding in verband met het verwijt dat verzoekster een gebrek aan stiptheid vertoont bij de uitoefening van haar taken en dat zij zich vrijpostig en opstandig gedraagt tegenover de hoofdgriffier en dat die feiten dan ook niet als bewezen kunnen worden beschouwd; dat uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij zich niet heeft kunnen vergissen omtrent de juiste draagwijdt van het middel;

2.2.3.2. Overwegende dat uit de gegevens van het tuchtdossier blijkt dat verzoekster, zelf al betwist zij bepaalde van de ten laste gelegde feiten, niet ontkent zich op onbehoorlijke wijze te hebben gedragen ten aanzien van de hoofdgriffier, maar enkel stelt dat haar gedrag door de hoofdgriffier was uitgelokt; dat zij in dit verband evenwel niets meer heeft aangebracht dan dat zij zich "moe getergd voelt"; dat zij tevens bepaalde

fouten niet ontkent, maar zich enkel verdedigt door naar voren te brengen dat iedereen wel eens fouten maakt; dat nu verzoekster, enerzijds, het geheel van de aantijgingen niet ontkent en, anderzijds, de door haar ingeroepen verschoningsgronden weinig overtuigend konden worden geacht, de tuchtoverheid dan ook in hoofde van verzoekster een gebrek aan stiptheid en nauwgezetheid, en opstandigheid en vrijpostigheid tegenover haar dienstoversten voor bewezen kon houden;

2.2.3.3. Overwegende dat uit het gegeven dat het Hof van Cassatie de zaak wegens gewettigde verdenking heeft onttrokken aan de hoofdgriffier van het Vredegerecht van het tweede kanton te Brugge, niet voortvloeit dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij de feitenvinding; dat die beslissing enkel haar grondslag vindt in de zorg om de tuchtprocedure op volstrekt onpartijdige wijze te laten verlopen; dat het in dat licht niet staat dat de hoofdgriffier van het Vredegerecht van het tweede kanton te Brugge, als betrokken bij één van de tuchtfeiten, de tuchtprocedure zou voeren, maar dat uit de onttrekking van de zaak aan bedoelde hoofdgriffier niet kan worden afgeleid dat de door de tuchtoverheid in aanmerking genomen feiten op een onjuiste grondslag zouden berusten;

2.2.3.4. Overwegende dat het in beginsel aan de tuchtoverheid toekomt te oordelen of het nodig is om bepaalde personen te horen of bij die personen inlichtingen in te winnen; dat de tuchtoverheid kan weigeren op een daartoe strekkende vraag in te gaan indien zij redelijkerwijze van oordeel kan zijn dat de feiten duidelijk zijn en geen bijkomende informatie vereist is; dat te dezen verzoekster er zich toe beperkt heeft te vragen dat bijkomende inlichtingen bij eerste substituut-procureur des Konings BAERT zouden worden ingewonnen over de personeelsverhoudingen op de griffie, maar die vraag niet heeft betrokken op de tenlasteleg-

gingen, noch aangeeft waarom die bijkomende inlichtingen relevant zijn voor de afloop van de tuchtprocedure; dat gelet op die omstandigheden de overheid niet kan worden verweten niet op die vraag te zijn ingegaan;

2.2.3.5. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het tweede, derde en vierde middel niet ernstig zijn;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in een vijfde middel aanvoert dat het verzoekschrift tot schorsing moest worden neergelegd zonder mogelijkheid tot volledige kennisname van het tuchtdossier, wat een schending van de rechten van de verdediging uitmaakt;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de gehele procedure op tegenspraak is verlopen, de raadslieden van verzoekster steeds de gelegenheid hebben gehad het dossier in te zien en de opeenvolging van verschillende raadslieden van verzoekster onvermijdelijk aanleiding geeft tot een gebrekkige communicatie tussen die raadslieden, wat evenwel niet kan worden toegeschreven aan de verwerende partij;

2.3.3. Overwegende dat de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging betrekking heeft op de voorbereiding van de procedure voor de Raad van State en niet op de procedure die geleid heeft tot de bestreden beslissing; dat het middel dan ook niet kan leiden tot vernietiging - en bijgevolg ook niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging - van de bestreden beslissing en derhalve niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster in haar zesde middel de wijze aanklaagt waarop een klacht van verzoekster tegen de hoofdgriffier van het Vredegerecht van het tweede kanton Brugge werd behandeld, waaruit de "subjectiviteit waarmede de zaak van verzoekster werd behandeld", zou blijken;

2.4.2. Overwegende dat verwerende partij antwoordt dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt die haar beweringen staven, dat de klacht van verzoekster geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van het vonnis van de correctionele rechtbank waarbij verzoekster schuldig werd bevonden aan valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, en dat het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan de klacht van verzoekster, vreemd is aan de jegens haar gevoerde tuchtprocedure;

2.4.3. Overwegende dat verzoekster in het middel op geen enkele wijze doet blijken welke rechtsbepaling of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden en in welk opzicht, zodat het middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op acht december 1900 zevenennegentig,
door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.